

til den store. Overfor en saadan vil man finde de konservative Fraktioner her i Landet ganske enige.

Som jeg før bemærkede, tror jeg ikke paa, at vi naa nogen Vej frem med Valgkredsreformen, som ogsaa jeg ønsker, før den høje Regering enten faar Magt til at gennemføre sin Kamppolitik, eller vi komme af med denne Regering og faa en Regering, der vil gaa den forfatningsmæssige, konstitutionelle Vej, Forhandling mellem de to Ting. Jeg er der ved en anden Side af Sagen, der ofte har været fremme. Fra socialdemokratisk og radikal Side har man i høj Grad ønsket at faa denne Valgkredsordning saa hurtigt som muligt. Der gives ingen anden Udvej end en Afgørelse af, hvem der skal lede disse Valgkredsforhandlinger, og paa hvilket Magtgrundlag de skulle føres. Derved er man igen inde paa, at de Mennesker her i Landet, der ønske den hurtigst mulige Gennemførelse af en Valgkredsreform, ogsaa maa ønske, at Spørgsmaalet om Styrkeforholdene her i Tinget hurtigst muligt bliver afgjort, da der ellers ikke findes nogen Udvej til at komme frem. Nu har den høje Regering saa ofte bebudet nye Valg, at mange Mennesker ikke mere tro paa, at vi faa Valg, det skal jeg ikke sige noget om — men den har i alt Fald gjort det mange Gange, og jeg er enig med Regeringen i, at hvis den faar Lov at sidde uantastet denne Rigsdagssamling ud, har den ikke blot Ret, men ogsaa Pligt til at opløse Folketinget og søge at skaffe en Afgørelse af Magtforholdene her i Landet. Derimod forstaaer jeg ikke, at Regeringen ogsaa Gang paa Gang har erklæret, at hvis der bliver stillet et Mistillidsvotum, og den blev styrtet paa det, fik vi ogsaa Valg. Jeg synes nemlig, at det er at forfuske alle parlamentariske Begreber. Selve Ministeriets Eksistens er ikke en Bekræftelse af Parlamentarismen, det er i alt Fald den negative Form deraf; men hvis vi ogsaa naa til, at en Regering, der faar sig et tydeligt Mistillidsvotum, paa Forhaand tror, at det er den, der skal opløse, saa bliver det dog ganske uparlamentarisk. Der findes ikke i noget parlamentarisk styret Land den Opfattelse, at det er den styrtede Konseilspræsident, der opløser. Det maa blive den, der kommer til, der bestemmer det; han har Flertallet i Tinget, og hvis ikke han har det, skal han søge at skaffe sig det ved en Opløsning. Det har forundret mig, hver Gang den højtærede Konseilspræsident har sagt: Stil et Mistillidsvotum, og De skulle faa Valg!

Jeg maa indskyde den Bemærkning, at jeg vil erkende, at der baade fra Regeringens Side og fra de politiske Partiers Side her i Rigsdagen har været en vis vigende Tilbøjelighed overfor Spørgsmaalet om Kamp, om Tillids- eller Mistillidsvotum. Jeg finder, at man har været for vigende fra begge Sider, idet saavel Regeringen og de Partier, der støtte den, som vi fra vor Side gentagne Gange have haft Lejlighed til at faa en Afgørelse, uden at den er bleven benyttet. Det beklager jeg for mit Vedkommende i høj Grad, da jeg gerne vil af med den nuværende Regering. Men jeg vil altsaa gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Konseilspræsident, om han opfatter Parlamentarismen paa den Maade, at det er den Ministerchef, der af det folkevalgte Kammer faar et Mistillidsvotum, altsaa bliver styrtet af et Flertal, der skal opløse Folketinget for at skaffe sig et Flertal. Den Opfattelse, dette System eksisterer i hvert Fald ikke i noget Land, der ledes parlamentarisk. (Rode: Jo, i England og i andre Lande!). Det ærede Medlem fra Holbæk siger: i England, jeg skal straks holde mig til det ærede Medlems Afbrydelse. Er der nogen, der tror, at den nuværende engelske Konseilspræsident, hvis han styrtes, gaar til Opløsning? Nej, saa overdrages Regeringen — efter den nuværende Konseilspræsidents egne Ord — til Oppositionens Fører, Balfour. Kan han saa ikke regere, saa er det muligt, naar han styrtes ved et nyt Mistillidsvotum, at det saa bliver Asquith, der opløser. Men der gives intet parlamentarisk Land, hvor det er sikkert, at det bliver den Ministerchef, der har faaet et Mistillidsvotum, som kommer til at opløse, medmindre han ved Tiltrædelsen har sikret sig hos Kronen, den tredie Lovgivningsfaktor, at han under alle Forhold skulde komme til at opløse. Det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) kan dog ikke tillade sig at indrette en særlig radikal Parlamentarisme her i Landet, og der findes intet Land, hvor den Ministerchef, der faar Flertal mod sig, derefter opløser; det bliver den Ministerchef, der kommer til, der opløser — selvfølgelig, fordi der findes et Flertal mod den afgaaede. Først naar et Forsøg viser, at dette Flertal er ude af Stand til at støtte en ny Regering, og der ikke findes en Mand, som paa dette Flertal kan bygge en Regering, først da bliver der Tale om, at den styrtede Ministerchef, hvis Kronen opfordrer ham der til, paa ny kommer til og opløser.

Derfor vil jeg gerne rette mit Spørgsmaal til den højtærede Konseilspræsident.